

TRIBUNALUL HARGHITA
SECȚIA CIVILĂ

SENTINȚA CIVILĂ NR. /2011

Ședința publică de la 2011

Completul compus din:

PREȘEDINTE :

Grefier :

Pe rol pronunțarea în cauza de contencios administrativ și fiscal privind pe reclamanta I.I. , cu sediul în orașul

, str. nr. , județul Harghita, în contradictoriu cu pârâta **Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita**, cu sediul în municipiul Miercurea Ciuc, str. Revoluția din Decembrie nr.20, județul Harghita, având ca obiect contestație împotriva actului administrativ fiscal.

La apelul nominal făcut în ședința publică nu au răspuns părțile.

Procedura este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier care învederează instanței că dezbaterile cauzei a avut loc în ședința publică din data de 2011, mersul dezbaterilor și concluziile părților fiind consemnate în încheierea din acea zi, care face parte integrantă din prezenta sentință civilă.

INSTANȚA,

Deliberând, constată următoarele:

Prin acțiunea înregistrată sub nr. /96, la data de 2011, reclamanta I.I. , cu sediul în orașul

, str. nr. , județul Harghita, a chemat în judecată pe pârâta **Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita**, cu sediul în municipiul Miercurea Ciuc, str. Revoluția din Decembrie nr.20, județul Harghita, solicitând pronunțarea unei hotărâri prin care să se dispună
- anularea Deciziei nr. / din data de .2011 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita;

- anularea în parte a deciziilor de impunere nr. și din data de .2010 prin care s-a stabilit obligație fiscală de plată (TVA și majorări de întârziere) în valoare totală de lei și obligație fiscală/accesorii de plată (impozit pe venit și majorări de întârziere) în valoare totală de lei.

În motivare, reclamanta arată că, în perioada 11.10.2010-15.10.2010 s-a derulat la întreprinderea individuală o inspecție fiscală pe linie de TVA, reverificare datorată desființării Deciziilor de impunere

desființate(/ .2010 și / .2010) prin Decizia nr. / 2010 emisa de Compartimentul de soluționare a contestațiilor.

În urma inspecției din perioada 11.10.2010-15.10.2010 s-a stabilit TVA suplimentar de plată în sumă de lei și majorări de întârziere în suma de lei (în total lei).

În perioada controlată a menționat că, a efectuat servicii pentru S.C. S.R.L., S.C. S.R.L. și S.C. S.A.

A mai arătat faptul că pe baza contractului de prestări servicii / .2007 încheiat cu S.C. S.A. efectuează servicii de gestionare la sediul și punctele de lucru ale beneficiarului. Beneficiarul are mai multe depozite în țară, printre care a efectuat servicii la sediu, la și momentan în , astfel nu s-au desfășurat toate activitățile la sediu beneficiarului.

Deplasările către aceste locuri de efectuare a serviciului s-a făcut pe cheltuiala întreprinderii individuale cu autovehiculul înmatriculat pe A.I. , beneficiarul neasigurând cheltuielile de transport și nici de telefon, neexistând facturi emise sau decontări în acest sens către beneficiar.

De asemenea a efectuat deplasări la clienți beneficiarului la care trebuia să transporte marfă. În acest sens s-a întocmit delegație specială, foaie de transport care este înregistrat în contabilitate, ordine de deplasare și foi de parcurs așa cum se relatează și în raportul de inspecție finală nr. / .2010.

Având în vedere, conform căreia „Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni: a), operațiuni taxabile”,

Astfel în opinia sa deducerea TVA a fost efectuat conform prevederile art. 145 alin. 2 din Legea nr. 571/2003 cu modificările ulterioare.

Cu privire la cheltuielile de reparații cu TVA deductibil în valoare de lei în anul 2007 lei în anul 2009, menționează că aceste sume nu au fost contestate nici cu ocazia Contestației nr. / .2010 depusă la Compartimentul de soluționare a contestațiilor și urmare a fost achitată către Bugetul de stat, conform dovezii atașate la prezenta.

Pe linie de impozit de venit în urma inspecției s-a stabilit o obligație fiscală/accese de plată (impozit pe venit și majorări de întârziere) în valoare totală de lei, din care contestă suma de lei și majorările aferente în suma de lei (în total lei).

A mai arătat că nu este de acord cu diminuarea bazei impozabile cu cheltuielile efectuate autovehiculul de proprietate activitate independentă, sumă reprezentând contravaloarea combustibilului consumat în interesul activității independente, având în vedere faptul ca dosar sunt și au fost întocmite delegații, foi de parcurs cu distanța aferentă, precum și bon de combustibil ștampilate și menționate pentru

nr. de înmatriculare a autovehiculului aflat proprietatea activității independente.

În drept, a invocat prevederile art.218 alin.2 din Codul de procedură fiscală.

Pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita a depus la dosar întâmpinare prin care a solicitat, conexarea prezentului dosar la dosarul nr. /96/2011, aflat pe rolul Tribunalului Harghita, având în vedere faptul că sunt întrunite cele trei condiții și anume: părțile, obiectul și cauza sunt identice, în vederea asigurării unei judecăți unitare, iar pe fondul cauzei a solicitat respingerea ca neîntemeiată.

În apărare a arătat că prin Raportul de inspecție fiscală nr. / .2010, care a stat la baza emiterii Deciziilor de impunere nr. / .2010 și nr. / .2010, organele de inspecție fiscală din cadrul Activității de Inspecție Fiscală, Serviciul Inspecție Fiscală - Persoane Fizice, au constatat că reclamanta în perioada verificată conform contractelor de servicii a efectuat servicii de gestionare a produselor/mărfurilor, respectiv recepționarea mărfii de la descărcare până la livrarea, încărcarea acestora pentru grupul de firme

Reclamantul în perioada verificată a înregistrat cheltuieli cu carburanți auto pe baza bonurilor fiscale emise de Lukoil România stația din str.

Din contractul de prestări de servicii nr. / .2007, încheiat între SC S.A. în calitate de beneficiar și A.I. în calitate de prestator de servicii, rezultă următoarele:

- din anexa nr.1 rezultă, că contribuabilul de fapt este gestionarul unui depozit pentru care răspunde material și penal în conformitate cu prevederile „Legii gestionarului”. Răspunde de păstrarea curățeniei în depozit, în vestiar și în bucătărie. Execută și alte sarcini stabilite de șef depozit sau managerul punctului de lucru.

- Contractul la pct.4.2 lit.c prevede ca beneficiarul se obligă să suporte cheltuielile de deplasare a prestatorului în interesul beneficiarului, iar la lit.d beneficiarul se obligă să asigure prestatorului acces la telefon mobil și fix.

- Ca obligație a prestatorului, în contract la pct. 4.1 lit. c, este prevăzută „să realizeze lunar informări scrise despre activitatea desfășurată, la data întocmirii facturii” sau pct. 5.4 prevede „Pentru prestările de servicii, prestatorul este obligat să emită factura fiscală. Data efectuării prestării de servicii se consideră a fi data la care sunt întocmite rapoartele de lucrări și după caz, data acceptării de către beneficiar a situațiilor de lucrări”.

Din cele prezentate mai sus, rezultă că nu se justifică înregistrarea și deducerea de către contribuabil a cheltuielilor de deplasare, respectiv c/val carburanților auto înregistrate pe baza bonurilor fiscale, în condițiile în care nu a depus nici un document, raport de activitate, decontarea prestărilor prin facturi către beneficiar, din care să rezulte decontarea

cheltuielilor cu combustibil. Altfel spus putea să deducă cheltuielile cu combustibilul pentru deplasări dacă acestea erau facturate către beneficiar (cheltuieli aferente venitului), având în vedere, că conform contractului suportarea acestor cheltuieli era obligația beneficiarului de servicii.

Pe de altă parte, simpla înregistrare pe cheltuieli a c/val. carburanților auto pe baza bonurilor fiscale nu justifică, că acestea sunt cheltuieli aferente realizării venitului. Necesitatea și realitatea acestor cheltuieli nu poate fi justificată nici cu depunerea în dosarul cauzei a unor ordine de deplasare emise de contribuabil pe numele său (fără să fie depus „decont de cheltuieli”, care reprezintă documentul justificativ pentru decontarea cheltuielilor de deplasare) sau foilor de parcurs pentru transport de persoană, întocmite foarte sumar, fără să aibă conținutul minimal obligatoriu de informații al formularului prevăzut de O.M.F.P. nr. 1850/2004 privind registrele și formularele financiar-contabile (începând cu data de 01.01.2009 O.M.F.P. nr.3512/2008).

Altfel spus, legiuitorul a înțeles să condiționeze deductibilitatea cheltuielilor înregistrate în contabilitate de justificarea acestora prin documente legale și corect întocmite.

Potrivit acestor dispoziții imperative ale legii, se reține că simpla înregistrare în contabilitate a cheltuielilor înscrise în documente nu este suficientă pentru ca aceste cheltuieli să fie deductibile la calculul venitului impozabil, documentele justificative trebuind să conțină toate elementele prevăzute de formularul tipizat, completate în mod corect și să ateste, că acestea sunt efectuate în scopul realizării de venituri.

Regulile generale de stabilire a venitului net anual din activități independente, determinat pe baza contabilității în partidă simplă sunt reglementate de prevederile art. 48 din Legea 571/2003 privind Codul fiscal.

Normele metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.44/2004, în explicitarea prevederilor art. 48 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, precizează :

„37. Din venitul brut realizat se admit la deducere numai cheltuielile care sunt aferente realizării venitului, astfel cum rezultă din evidențele contabile conduse de contribuabili, cu respectarea prevederilor art. 48 alin. (4) - (7) din Codul fiscal.

Condițiile generale pe care trebuie să le îndeplinească cheltuielile aferente veniturilor pentru a putea fi deduse sunt:

- a) să fie efectuate în interesul direct al activității;
- b) să corespundă unor cheltuieli efective și să fie justificate cu documente;
- c) să fie cuprinse în cheltuielile exercițiului financiar al anului în cursul căruia au fost plătite."

Astfel pârâta arta că se poate conchide că la determinarea venitului impozabil cheltuielile sunt deductibile numai dacă îndeplinesc cumulativ condițiile prevăzute de lege, cum ar fi: să fie efectuate în interesul direct

al activității, să fie efective și justificate cu documente legal întocmite, precum și cu respectarea reglementărilor în vigoare privind evidența contabilă.

Referitor la taxa pe valoarea adăugată, a arătat că reclamantul în perioada verificată a dedus taxa pe valoarea adăugată aferentă achiziționării de carburanți auto pe baza bonurilor fiscale emise de Lukoil România stația din

Organul de inspecție fiscală nu a acceptat ca deductibilă taxa pe valoarea adăugată aferentă achiziționării de carburanți auto pe motiv ca contribuabilul nu a demonstrat ca aceste achiziții să fie destinate utilizării în folosul operațiunilor sale taxabile, referind la Contractul de prestări servicii încheiat cu SC S.A.

Sfera de aplicare a dreptului de deducere, arată pârâta este determinată de art. 145 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal. Potrivit acestei prevederi legale, taxa pe valoarea adăugată aferentă bunurilor/serviciilor care au fost livrate/ prestate sau urmează să fie livrate/prestate este deductibilă în situația în care bunurile sau serviciile achiziționate sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor taxabile sau au legătură cu activitatea economică a persoanelor impozabile.

A mai subliniat faptul că, contribuabilul nu a justificat ca achiziția carburanților auto să fie destinate în folosul operațiunilor taxabile, în condițiile în care conform contractului de prestări servicii încheiat cu SC S.A. suportarea acestor cheltuieli era obligația beneficiarului de servicii.

Prin Încheierea nr. din 2011, instanța a respins cererea pârâtei privind conexarea prezentului dosar la dosarul nr. /96/2011, pe considerentul că motivul conexării nu mai subzistă, întrucât în acel dosar s-a pronunțat Sentința civilă nr. din 2011, acțiunea fiind anulată ca netimbrată.

Examinând actele și lucrările dosarului, tribunalul reține următoarele:

Prin Decizia nr. 2011 emisă de ANAF, Direcția Generală a Finanțelor Publice a fost respinsă ca neîntemeiată contestația reclamantei împotriva Deciziilor de impunere nr. și din data de 2010 prin care s-a stabilit obligație fiscală de plată (TVA și majorări de întârziere) în valoare totală de lei și obligație fiscală/accesorii de plată (impozit pe venit și majorări de întârziere) în valoare totală de lei privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite prin Raportul de inspecția fiscală, nr. 2010.

Potrivit prevederilor art. 48 din Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal, cu modificările și completările ulterioare, pct. 38 – 41 din Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul Fiscal, cu modificările și completările ulterioare, venitul net anual rezultat din activități independente, determinat pe baza contabilității în partidă simplă

potrivit Codului Fiscal, se stabilește ca diferență între venitul brut și cheltuielile aferente realizării venitului, deductibile conform datelor contabile.

Pentru a deduce cheltuielile aferente veniturilor, trebuie îndeplinite cumulativ mai multe condiții: serviciile să fie efectiv prestate, să fie executate în baza unui contract care trebuie să cuprindă unele mențiuni obligatorii contribuabilul trebuie să dovedească necesitatea efectuării cheltuielilor prin specificul activităților desfășurate iar prestarea efectivă a serviciilor se justifică prin documente justificative.

În cauza dedusă judecătii, pe bună dreptate nu au fost acceptate ca deductibile cheltuielile cu carburanți auto. Reclamanta nu a contestat faptul că potrivit contractului prestări de servicii încheiat cu S.C,

S.A și S.C. SRL. aceste cheltuieli se suportă de beneficiar și nu de prestator.

Pe de altă parte, documentele prezentate de reclamant cum sunt ordine de deplasare și foile de parcurs nu pot fi considerate documente justificative.

Potrivit pct. 2 din Anexa 1 la OMEF 3512/2008, documentele justificative trebuie să cuprindă următoarele elemente principale:

- denumirea documentului;
- denumirea/numele și prenumele, după caz, sediul/adresa persoanei juridice/fizice care întocmește documentul;
- numărul documentului și data întocmirii acestuia;
- menționarea părților care participa la efectuarea operațiunii economico-financiare (când este cazul);
- conținutul operațiunii economice-financiare și, atunci când este necesar, temeiul legal al efectuării acesteia;
- datele cantitative și valorice aferente operațiunii economico-financiare efectuate, după caz;
- numele și prenumele, precum și semnăturile persoanelor care răspund de efectuarea operațiunii economico-financiare, ale persoanelor cu atribuții de control financiar preventiv și ale persoanelor în drept să aprobe operațiunile respective, după caz;
- alte elemente menite să asigure consemnarea completă a operațiunilor efectuate.

Documentele care stau la baza înregistrărilor în contabilitate pot dobândi calitatea de document justificativ numai în condițiile în care furnizează toate informațiile prevăzute de normele legale în vigoare.

Referitor la taxa pe valoarea adăugată:

Potrivit art.145(1) din Legea 571/2003 dreptul de deducere ia naștere la momentul exigibilității taxei.

Potrivit art. 145 (2) lit. a, din același act normativ, orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul operațiuni taxabile, respectiv să fie folosit de societate în activitatea sa, în scopul realizării unor venituri impozabile sau au legătură cu activitatea economică a persoanelor impozabile.

Deducerea taxei pe valoarea adăugată aferentă diferitelor achiziții de bunuri menționate în Decizie și în Raportului de inspecție fiscală, nu a fost acceptată de organele fiscale pe bună dreptate deoarece nu este dovedită destinația acestora cu documente justificative pentru acordarea dreptului de deducere.

Reclamantul nu a dovedit că îndeplinește condițiile pentru a beneficia de facilitatea pretinsă.

În legătură cu dreptul de a beneficia de deducere, Curtea de Justiție Europeană a statuat în paragraful 23 din Cazul INZO care face trimitere la paragraful 24 din Cazul ROMPELMAN, C-268/83, că este obligația persoanei care solicită deducerea taxei pe valoarea adăugată să demonstreze că sunt îndeplinite toate condițiile legale pentru acordarea deducerii și art. 4 din Directiva a VI-a nu împiedică autoritățile fiscale să solicite dovezi obiective care să susțină intenția declarată de a desfășura activitate economică dând naștere la activități taxabile.

În raport de considerentele de fapt și de drept expuse, urmează să fie respinsă contestația formulată de reclamanta I.I. în contradictoriu cu intimata **Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita**.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Respinge contestația formulată de reclamanta I.I. cu sediul în _____, str. _____, jud. Harghita în contradictoriu cu intimata **Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita** cu sediul în Miercurea Ciuc, str. Revoluției din Decembrie, nr. 20, jud. Harghita.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din data de _____ 2011.

PREȘEDINTE

S.s. indescifrabil

GREFIER

s.s. indescifrabil

Pentru conformitate